különbözet után a rendes szabályok szerint is az általános forgalmi adó visszamenőleges megállapitásának nem lehet helye.

A társasági székhely áthelyezésének és az ujonnan megválasztott igazgatósági tagoknak bejegyzését egyidejüleg való kérelmezés esetén az utóbbiak bejegyzése után csak egyszeresen számitható az illeték. (Közig. Bíróság 509/1927. P. sz.) Vitás az, hogy 4 igazgatósági tagnak a budapesti kir. törvényszéknél való törlése és a társaság székhelyének egyidejü áthelyezése folytán a pestvidéki kir. törvényszék cégjegyzékébe történt bejegyzése folytán a bejegyzésért járó illeték egyszeresen, vagy kétszeresen számitható-e, továbbá, hogy beadványi bélyegilleték cimén 40.000 korona külön követelhető-e.

A m. kir. közigazgatási bíróság a kir. pénzügyigazgatóság álláspontjával szemben a panaszt indokoltnak tartotta.

A 4 igazgatósági tag bejegyzése cimén az illeték kétszer való felszámitásának alapja nincsen, mert a nem vitás tényállás szerint a társaság székhelyének áttételét elhatározó és az alapszabályokat ily értelemben módositó közgyülés egyidejüleg a 4 uj igazgatósági tag bejegyzését is elhatározta, és a közgyülés határozata eme részének bejegyzését is a székhely áthelyezésének keresztülvezetésével egyidejüleg kérte panaszos, a közgyülés határozata és az annak alapján beadott kérelem alapján tehát a 4 uj igazgatósági tag bejegyzése lényegileg csak egy izben vált szükségessé. E cimen kétszeres illeték követelésének alapja nincsen.

Nincsen helye a 40.000 korona bélyegilleték felszámitásának sem, mert a 68.600/1924. számu rendelet 46. §. 9. pontja értelmében ennek csak akkor van helye, ha a beadvány folytán egyébként az előző pontok alapján illeték kiszabásának alapja nincsen.

Az 1907 : III. t.c.-ben biztositott illetékmentesség a cégbirósági beadvány illetékmentességére nem terjed ki. (Közig. Bíróság 5755/1927. P. sz.) A vitás illetéket hivatalos bélyeglelet alapján azért szabták ki, mert a cég az alaptőkeemelésnek bejegyzése tárgyában a cégbirósághoz benyujtott beadványában illetéket nem rótt le.

A panaszos ezt azért támadja, mert vállalata a m. kir. kereskedelemügyi miniszter határozatával 1924. évi május hó 28-ától számitott hatállyal 10 évre az 1907:III. t.-c. 1. §-ában meghatározott állami kedvezményekben részesült: minélfogva az emlitett beadvány bélyegilleték alá nem esik.

A bíróság a panaszt alaptalannak találta.

Az 1907:III. t.-c. 1. §-ában az állami kedvezményben részesitett vállalatokat alaptőkéjük felemelése esetén csak a

reszvényeknek a tőkefelemelés céljából történő kibocsátásával járó szerződések és az ezekkel kapcsolatban kiállított okiratok, valamint az e célból eszközölt vagyonátruházások után járó bélyeg és illetékek alól mentesiti, mig az alaptőkeemelésnek, valamint az ezzel járó alapszabálymódositásnak a kereskedelmi cégek jegyzékébe való bejegyzését kérő beadványoknak bélyegilletékmentességet nem biztosit, illetve ily cimen való bélyegilletékmentesség a törvényben felsorolva nincs.

Minthogy pedig a közszolgáltatások tekintetében adott kedvezményekre és mentességekre vonatkozó törvényes rendelkezéseket mindig megszoritó értelemben kell alkalmazni, az okiratokra megadott illetékmentességet az okirat fogalma alá semmiképen nem sorolható beadványokra kiterjeszteni nem lehet; ezért a bíróság a panasznak helyet nem adhatott.

Részperköltségben történt marasztalás folytán az itéleti illetéknek oly hányadát köteles a marasztalt fizetni, mint amily hányada a megitélt érték a kereseti összegnek. Ezenkivül köteles még a részperköltségre eső hányadrész levonása után fennmaradó itéleti illetéknek is a felerészét viselni. (Közig. Bíróság 5403/1927. P. sz.) Annak megállapitása után, hogy a kir. Kuria itéletében — annak indokolása utolsó bekezdésében foglaltak szerint — panaszos a pénzügyigazgatóság határozatának indokolásával ellentétben csak a perköltségek részbeni viselésére köteleztetett, az itéleti illetéknek panaszos által fizetendő részösszege, az 1914: XLIII. t.-c. 55. §. 1. bekezdésének helyes értelmezése mellett oly módon állapitandó meg, hogy panaszos részperköltségben történt marasztalása folytán az itéleti illetéknek annyi hányadát köteles viselni, mint amennyi hányada a megitélt pererték a kereseti összegnek. Ezen felül, tekintettel arra, hogy az összes perköltségeknek a megitélt részperköltséget meghaladó része a peres felek között kölcsönösen megszüntetettnek tekintendő, köteles még a részperköltségre eső hányadrész levonása után fennmaradó itéleti illetéknek a felerészét is viselni.

Az 55,884.066 korona kereseti összegnek a megitélt 3,000.000 korona 1/18.60-ad részét teszi, tehát ezen arányszám szerint az egész 115 aranykorona 50 aranyfillér itéleti illetékből a panaszosra 6 aranykorona 20 aranyfillér esik, ehhez hozzáadandó a fennmaradó 109 aranykorona 30 aranyfillér itéleti illeték fele része s igy a panaszos által viselendő itéleti illetéket együttesen (6.20 és 54.65 aranykorona) 60 aranykorona 85 aranyfillérben kellett megállapitani.

A panasznak ezt meghaladóan helyet adni nem lehetett, mivel a panasziratban foglalt arányszámitás szerint panaszos, aki részperköltségben marasztaltatott, kedvezőbb helyzetbe kerülne, mintha perköltségben egyáltalán nem marasztalta-